

De almene breve¹

Brevet fra Jakob

Jakob – Guds og vor herre Jesu Messias' slave.

Til de tolv stammer i diasporaen.²

Glæd jer! Ja, hold det for lutter glæde, mine kære brødre, når I møder mangfoldige prøvelser. I ved jo, at denne prøve på jeres hengivenhed udvirker udholdenhed. Lad udholdenheden munde ud i fuldendt gerning, så I må være fuldkomne og helstøbte uden savn af nogen ting. Savner nogen af jer visdom, så lad ham bede den Gud, som giver så rundhåndet til alle uden bebrejdelse – så vil det blive skænket ham. Men han må bede med tillid, uden den mindste tvivl. For den, der tvivler, er som en bølge på havet, der blæses omkring og kastes hid og did af vinden. Sådan et menneske må I ikke bilde ind, at han får noget fra vor Herre. En vægelsindet mand – ustadig i al sin færd. Lad blot den ringe broder rose sig af sin storhed, men den rige af sin ydmyghed. For som græssets blomst skal han visne bort.

Solen er stået op med sin brændende hede – den har afsvedet marken, og dens blomst er faldet om – dens gribende skønhed er borte. Således går det den rige trods al hans stræben.

Velsignet være den mand, som modstår fristelser, for således prøvet, vil han modtage livets krone, som Gud har lovet dem, der elsker ham.

Ingen, der bliver fristet, skal påstå, at han fristes af Gud. For Gud kan ikke fristes af det

onde, og selv frister han ingen. Nej, enhver fristes af sit eget lidenskabelige begær – han drags bort og forledes. Og så – når begæret er undfanget, føder det synd, og når synden er blevet fuldvoksen, fremkalder den død.

2. Far ikke vild, mine elskede brødre.

Alle gode gaver – ja enhver fuldkommen gave – er ovenfra. De kommer ned fra lysenes far, hos hvem der ikke er omskiftelighed eller vandrende skygge. Efter sin vilje avlede han os med sandhedens ord, for at vi skulle være en første frugt af hans skabninger.

Det skal I vide, mine elskede brødre, og det gælder alle mennesker: vær ivrige efter at lytte – modvillige til at tale – modvillige til vrede. For en mands vrede medfører ikke Guds retfærdighed. Så når I har fejlet alt snavset og ondskabens rester bort, skal I med ydmyghed tage imod den fortælling, som er indpodet i jer, og som er i stand til at frelse jeres liv. Men husk at handle efter fortællingen, så I ikke bedrager jer selv ved blot at lytte til den.

For hvis nogen hører fortællingen og ikke handler efter den, er han som en mand, der betragter sit ansigt i et spejl. Nok har han betragtet sig selv, men når han går sin vej, glemmer han straks, hvordan han så ud. Men den, der nøje har skuget ind i frihedens fuldkomne lov og har holdt ved, er ikke blevet en overfladisk tilskuer, men en handlingens mand. Han skal være velsignet i sin gerning. Hvis nogen forekommer at være gudfrygtig uden at tøjle sin tunge, så han bedrager sit eget hjerte – hans ærefrygt er ren og skær tomhed. Den rene og ubesmittede ærefrygt for vor Gud og far er denne: at besøge de

---

¹ Ofte benævnt 'De katolske breve' i betydningen 'almindelige'. Katolsk betyder ordret 'ifølge det hele'.

² Israels tolv stammer, der levede udenfor Palæstina. I overført betydning måske det sande Israel i form af de nye kristne forsamlinger.

forældreløse og enkerne i deres nød – at holde sig selv ubesmittet af verden.

3. Vær ikke partiske med hensyn til vor herliggjorte Herre, Jesu Messias' hengivenhed. Kommer der for eksempel en mand ind i jeres synagoge med guldring på fingeren og i strålende klæder, samtidig med, at der kommer en fattig ind i laset tøj – så kan det være, I bliver betaget af ham, der bærer den strålende klædning og siger til ham: Sæt du dig her på den fornemme plads! og til den fattige siger du: Stil du dig derhen eller sæt dig nede ved min fodskammel! Har I så ikke gjort forskel mellem hinanden og er blevet dommere med onde tanker?

Hør her, mine elskede brødre: Har Gud ikke netop udvalgt verdens fattige til at blive rige på hengivenhed og arvinger til det rige, han lovede dem, der elsker ham? Men I har vanæret den fattige. Er det ikke de rige, der undertrykker jer, og er det ikke dem, der slæber jer i retten? Er det ikke dem, der bespottet det gode navn, I blev kaldet til?

Nuvel, hvis I overholder den kongelige lov i henhold til skriften: *Du skal elske dit medmenneske, som om det var dig selv*, så gør I det gode. Men hvis I er partiske, begår I synd og dømmes af loven som overtrædere. For alle skal overholde *hele* loven. Synder han blot i ét forhold, er han skyldig i alt. Han, som sagde: *Du må ikke bedrive hor!* sagde jo også: *Du må ikke slå ihjel!* Så hvis du ikke bedriver hor, men slår ihjel – så er du blevet en lovovertræder. Tal således og gør som mennesker, der snart skal dømmes af frihedens lov. For dommen er uden barmhjertighed mod den, der ikke har vist barmhjertighed. Barmhjertighed overstråler dom.

4. Hvad gavner det, mine brødre, om nogen påstår, at han er inderligt hengiven, men ikke handler efter det? Mon hengivenheden alene kan frelse ham? Hvis en bror eller søster er nøgen og savner det daglige brød – og så en af jer siger til dem: Gå bort i fred, varm jer og bliv mætte – men ikke giver dem det nødvendige til livets ophold – hvad gavner det så? Således er det med hengivenheden. Hvis ikke den medfører handling, er den død i sig selv. Nogen vil indvende: Én har hengivenhed – en anden handler. Vis mig din hengivenhed uden handlinger, så skal jeg vise dig min hengivenhed ud fra mine handlinger.

Du mener, at Gud er én, og det gør du vel i – det mener også demonerne og ryster af skræk. Men vil du vide, tomhjernede menneske, at hengivenhed uden handling er død? Blev vor far Abraham ikke frikendt³ gennem sin handling, dengang han ofrede sin søn Isak på alteret? Forstår du, hans hengivenged samarbejdede med hans handlinger, og gennem handling blev hans hengivenhed fuldkommen.

Således blev skriften opfyldt, når den siger: *Abraham hengav sig til Gud, og det blev regnet ham til retfærdighed*. Han blev kaldt Guds ven. Kan du nu se, at et menneske frikendes gennem sine handlinger og ikke alene gennem sin hengivenhed?

På samme måde med luderen Rahab – blev hun ikke frikendt gennem sine handlinger, da hun lukkede udsendingene ind og sendte dem bort ad en anden vej?

Så sikkert som legemet er dødt uden ånd, således er også hengivenheden død uden handling.

5. Ikke mange af jer bør blive undervisere, kære brødre. I ved jo, at vi får en hårdere

---

³ *edikaiâtæ* – egentlig 'retfærdiggjort'

dom. På mange måder snubler vi alle. Hvis nogen ikke snubler i kraft af sin tale, er han jo en fuldkommen person - i stand til at tøjle hele sit legeme.

Når vi lægger bidsler i munden på hestene, for at de skal adlyde os, så styrer vi jo hele deres krop. Eller tænk på skibene, der er så store og drives frem af de stærke vinde - de styres af det mindste lille ror, derhen hvor styrmanden beslutter sig for det.

Således er tungen også et ganske lille lem, der fører store ord. Tænk så lille en ild, der antænder så stor en skov. Ja, tungen er en ild. Som en verden af uretfærdighed er tungen plantet blandt vore lemmer. Den forurener hele legemet og sætter naturens gang i brand - selv sat i brand af Gehenna.⁴

Alle arter af vilde dyr og fugle, af krybdyr og havets dyr er og bliver behersket af menneskearten, men tungen er intet menneske i stand til at beherske - dette ustyrlige onde fuldt af dødbringende gift.

Med den velsigner vi vor Gud og far, og med den forbander vi mennesker - mennesker, som dog er skabt i Guds billede. Af den samme mund udgår velsignelse og forbandelse, men sådan bør det ikke være, kære brødre. En kilde frembringer vel ikke af den samme sprække både sødt og bittert vand? Et figentræ kan vel ikke bære oliven, kære brødre? Eller en vinstok figner? Kan en salt sø frembringe ferskvand?

6. Er nogen vis og fornuftig iblandt jer, så lad ham ved sin gode opførsel vise sine handlinger med visdommens ydmyghed. Men er du fuld af bitter misundelse, og råder selvskheden i dit hjerte, så skal du ikke rose dig selv herover og lyve stik imod sandheden. Det er ikke den visdom, der kommer ned ovenfra -

nej, den er såre jordisk, sjælelig - ja, dæmonisk.

Hvor misundelse og selviskhed hersker, der er der forvirring og alskens ondt. Men visdommen fra oven er for det første ren, dertil fredelig, venlig, fornuftig, fuld af barmhjerlighed og gode frugter - upartisk, oprigtig. Retfærdighedens frugt sås stille og roligt for dem, der skaber fred.

Hvordan kan det være, der er krig og ufred iblandt jer? Skyldes det ikke jeres begærlige lyster, der strides i jeres lemmer? I begærer, men I får ikke noget. I dræber og misunder og opnår intet. I kives og strides, men det hjælper ikke en pind. Hvorfor? Fordi I aldrig beder. Og hvis I beder får I ikke noget ud af det, fordi I beder forkert - blot for at kunne udnytte bønnen til jeres lystne liv. Horebukke! Ved I da ikke, at venskab med verden er fjendskab mod Gud? Enhver, der har valgt at være ven med verden, er udpeget som Guds fjende. Eller mener I, det er tomt, hvad skriften siger? Nej, helt misundeligt længes den ånd, han har indpodet i os - dog skænker han desto større nåde. Derfor siger den: *Gud står den stolte imod, men den ydmyge viser han nåde.*

7. Så underlæg jer da Gud,
men stå djævelen imod,
så han flygter fra jer.

Kom nærmere Gud, så vil han komme nærmere til jer.

Rens jeres hænder, syndere!

Gør jeres hjerter rene, vægelsinded!

I skal jamre og sørge og græde -
jeres latter skal vendes til sorg,
jeres glæde til tungsind.

Ydmyg jer overfor Gud, så vil han ophøje jer.

---

⁴ Se note 62

Tal ikke ned til hinanden, kære brødre. Den, som taler ned til sin bror, eller som dømmes sin bror, taler ned til loven – ja, dømmes loven, og hvis du dømmes loven, handler du ikke efter loven, men er selv blevet dommer. Der er dog kun én lovgiver og dommer – han, som kan både frelse og ødelægge. Hvem er så du, der dømmes dit medmenneske?

Tag nu de, som siger: I dag eller i morgen vil vi tage ind til byen og blive der et år. Vi vil gøre forretninger og tjene penge. Men I aner jo intet om den næste dag – hvad der sker i jeres liv. I er jo blot en damp, der kommer til syne en lille stund, inden den er væk. I stedet burde I sige: Om Gud vil, og vi lever, så vil vi gøre dette og hint. Nu praler I ligefrem i jeres hovmod, men den slags praleri er af det onde.

Han, der kender til at gøre det gode, men ikke gør det – for ham er det en synd.

Tag nu de rige – I skal græde og jamre over de ulykker, der kommer over jer. Jeres rigdom er rådnet op – jeres klæder ædt op af møl. jeres guld og sølv er rustet op – deres rust skal være et vidnesbyrd imod jer, som vil æde jeres kød som ild. I har samlet skatte til de sidste dage. Hør, lønnen til arbejderen, der har høstet dine marker – den, du har holdt tilbage – råber til himlen – nødråbene fra høstfolkene har nået Gud Sabaoths⁵ ører. I levede i nydelse på jorden – et vellystent liv. Jeres hjerter har I fedet op,

som var det slagtedag.

Den retfærdige har I fordømt og dræbt – han står jer ikke imod.

8. Vær derfor tålmodige, brødre, indtil vor Herres genkomst. Se, hvordan bonden afventer jordens vidunderlige frugt med tålmodighed indtil forårsregnen og efterårsregnen kommer. Vær også I tålmodige. Styrk jeres hjerter, for vor Herres genkomst er kommet nær.

Brødre, I må ikke knurre mod hinanden, for at I ikke skal blive dømt. Hør, dommeren står for døren.

Kære brødre, tag som eksempel på at lide ondt og på tålmodighed profeterne, der talte i Guds navn. Læg mærke til, hvordan vi anser dem, der har holdt ud, for velsignede.

I har hørt om Jobs⁶ udholdenhed, og I har set konklusionen fra Gud – hvordan Gud er fuld af nåde og barmhjertighed.

Men frem for alt, kære brødre, sværg aldrig! hverken ved himlen eller ved jorden eller med nogen anden ed. Jeres ja skal være ja og jeres nej skal være nej, så i ikke falder under dom.

9. Lider nogen iblandt jer ondt, bør han bede – er nogen ved godt mod, bør han synge salmer. Er nogen iblandt jer syg, bør han tilkalde forsamlingens ældste, som bør bede over ham efter at have salvet ham med olie i vor Herres navn. Så vil den tillidsfulde bøn redde den syge, og vor Herre vil oprejse ham. Har han begået synder, skal det tilgives ham. Bekend synderne for hinanden og bed for hinanden, så I kan blive helbredt. En retfærdigs alvorlige bøn formår meget.

⁵ Transkribering af det hebraiske מְלֹכִים, der betyder 'hærskarer' – sandsynligvis af engle. 'Hærskarers Herre' blev en fast betegnelse for Gud Jahwe.

⁶ Skikkelse beskrevet i Jobs Bog. Offer for et væddemål mellem Gud og Satan.

Elias var en mand af samme natur som os, og han bad alvorligt om, at det ikke skulle regne, så det regnede ikke på jorden i tre et halvt år. Så bad han igen, og himlen gav regn, så jorden frembragte sin frugt.

Kære brødre, hvis nogen af jer viger bort fra sandheden, og nogen så fører ham tilbage, så fortæl ham, at den, som har omvendt en synder fra hans fejlslagne vej, vil frelse hans liv fra døden og dække over en mængde synder...

Brevet fra Judas

Judas – Jesu Messias' slave og Jakobs bror.

Til de elskede i Gud, vor far og de kaldede, som er forblevet i Jesus, Messias. Barmhjerlighed og fred være med jer. Må kærligheden blive mangfoldig!

Elskede! Under opbydelsen af al min omhu med at skrive til jer om vor fælles frelse, fandt jeg det nødvendigt at skrive til jer med en formaning om at kæmpe alvorligt for den hengivenhed, som en gang for alle er blevet skænket de hellige. Der er nemlig nogen, der har sneget sig ind, som for længst er blevet udset til fordømmelse – ugudelige mennesker, som udnytter vor Guds nåde til hovmodighed og fornægter vores eneste hersker og herre Jesus, Messias. Jeg vil gerne minde jer om – vel vidende at I har fået det at vide en gang for alle – at da Gud havde frelst sit folk ud af Egypten, tilintetgjorde han bagefter dem, der ikke hengav sig tillidsfuldt til ham. Selv de engle, som ikke holdt fast i deres eget domæne, men forlod deres plads, holder han lænket for altid i mørket indtil dommen på den store dag. Som Sodoma og Gomorra og de omliggende byer, der på samme måde som de andre hengav sig til utugt og gik efter fremmed kød, er sat som eksempel, idet de led en evig straf med ild. Ikke desto mindre drømmer de om at besmitte deres legemer, tilsidesætte myndigheder og bespotte de højtærede. Selv ærkeenglen Mikael turde ikke udtale en bespottelig dom, dengang han diskuterede med djævelen om Moses' legeme, men sagde bare: Gud straffe dig! Men disse mennesker bespottet, de intet kender til. Hvad de derimod

instinktivt fatter på linje med de umælende dyr – ja, dermed ødelægger de sig selv.

Arme mennesker! For de gik Kains veje – de fór i Bileams vildfarelse efter belønning – gik til grunde i Koras oprør.

2. De er de undersøiske skær ved jeres kærlighedsmåltider. Hensynsløst holder de gilde sammen, mens de blot sørger for sig selv.

Vandløse skyer båret omkring af vindene – efterårstræer uden frugt, dobbelt døde, oprykket med rode.

Havets vilde bølger, der opkaster deres egen skam –

omvandrende stjerner – for evigt bestemt til bælgsort nat.

Det var også dem, Enok – det syvende menneske efter Adam – prædikede om, da han sagde:

Hør, Gud kom med sine myriader af hellige for at afholde dom over alle og straffe alle de ugudelige for de ugudelige gerninger, de har gjort og for alle de hårde ord, de har talt imod ham, de ugudelige syndere.

De er vredladne og klynkende, mens de følger deres egne begæringer. Med munden udtaler de overmodige ord, mens de smigrer folk for egen vindings skyld.

3. Men I, mine elskede! Husk de ord, som for længst blev talt af vor Herre Jesus, Messias' udsendte – hvordan de fortalte jer, at i den sidste tid skal der komme spottere, de følger deres egne ugudelige begæringer. Det er dem, der skaber splid – de er sjælemennesker, åndløse personer.

Ja, I, mine elskede! som opbygger jer selv i den helligste hengivenhed, mens I beder i hellig ånd. Hold fast i Guds kærlighed, mens I venter på vor Herre Jesus, Messias til evigt liv.

Vær barmhjertige imod dem, der tvivler – befri dem fra den fortærende ild. Vær tilbageholdende med barmhjertighed mod andre, så I endog afskyr det tøj, der er besmittet af deres krop.⁷

Ham, der kan vogte jer fra fald og kan fremstille jer med glæde, udadlelige for Hans guddomsglans – vores eneste Gud og befrier gennem Jesus, Messias vor Herre – ham være ære og storhed, magt og myndighed før alle tider, nu, og i al evighed. Amen!

---

⁷ Egentlig: 'kød'.

Det første brev fra Johannes

Det, som var fra begyndelsen -
det, vi har hørt på,
ja, som vi har set med vore egne øje

-
det, vi har betragtet
og som vi har rørt med vore hænder -
det var Livets Fortælling!
Ja, det var livet selv, der blev åbenbaret,
og vi så det ske!

Nu vidner vi og forkynder for jer det evige liv, som var hos vor Far, men som blev åbenbaret for os. Ja, også for jer forkynder vi, hvad vi har set og hørt, så også I må få fællesskab med os - det fællesskab, vi har med vor Far og med hans søn Jesus, Messias. Dette skriver vi, for at vores glæde må blive fuldkommen.

Her er det budskab, vi har hørt fra ham og forkynder for jer: Gud er lys, og mørke findes ikke i ham!

Påstod vi, at vi har fællesskab med ham og alligevel levede i mørket, lyver vi og leverer ikke sandheden.

Lever vi derimod i lyset - ligesom *han* er lyset - har vi fællesskab med hinanden, og Jesu - hans søns - lidelse og død⁸ renses os fra al synd.

Påstod vi, at vi ikke synder, bedrager vi os selv, og sandheden er ikke i os.

Bekender vi derimod vore synder, er han hengiven og retfærdig, så han tilgiver os synderne og renses os fra al uretfærdighed.

Påstod vi, at vi ikke har syndet, gør vi ham til løgner, og hans fortælling er ikke i os.

2. Mine kære børn, jeg skriver dette til jer, så I ikke skal synde. Hvis nogen synder, har vi en talsmand hos vor far: retfærdige Jesus, Messias. Han er sonofferet for vore synder - ja, ikke alene for vore, men for hele verdens. Derpå kan vi vide, at vi kender ham: at vi holder hans bud.

Påstår nogen, at han kender ham uden at holde hans bud, er han fuld af løgn, og sandheden er ikke i ham. Men den, der holder hans bud - i ham er Guds kærlighed i sandhed blevet fuldendt. Derpå kan vi vide, at vi er i ham.

Påstår nogen, at han er i ham, bør han også leve,⁹ sådan som *han* levede.

3. Elskede! Jeg skriver ikke noget nyt bud til jer - nej, det er et gammelt bud, som I har haft fra begyndelsen. Det gamle bud er den fortælling, I allerede har hørt.

Dog skriver jeg også et nyt bud til jer, som er sandt både i ham og i jer: mørket flygter, og sandhedens lys skinner allerede.

Påstår nogen, at han er i lyset, mens han afskyr sin bror, så er han endnu i mørket.

Den, der elsker sin bror, i ham bliver lyset, og der findes ikke svig¹⁰ i ham.

Den, der afskyr sin bror, er i mørket og vandrør i mørket, så han ved ikke, hvor han går, fordi mørket har blindet hans øjne.

Kære børn, jeg skriver, fordi synderne er blevet tilgivet jer på grund af hans navn.

Jeg skriver til jer fædre, fordi I har kendt ham, der var fra begyndelsen.

Jeg skriver til jer unge, fordi I har overvundet den onde.

Jeg har skrevet til jer børn, fordi I har kendt vor far.

---

⁸ Egentlig: blod

⁹ *peripatein* egentlig: 'vandre'

¹⁰ *skandalon*: egentlig 'fange i en fælde'

Jeg har skrevet til jer fædre, fordi I har kendt ham, der var fra begyndelsen.

Jeg har skrevet til jer unge, fordi I er så stærke. Guds fortælling bliver i jer, og I har overvundet den onde.

Elsk ikke verden eller det, som er i verden.

Hvis nogen elsker verden, er vor fars kærlighed ikke i ham. Alt, hvad der er i verden – det materielle¹¹ begær, øjnenes lyst og det almindelige¹² storskryderi – kommer ikke fra vor far, men fra verden selv – den verden som forgår sammen med dens begær.

Men den, der gør Guds vilje, bliver til evig tid.

4. Kære børn. Det er den sidste time. I har jo nok hørt, at Antikrist skal komme, og nu er der opstået mange Antikrist'er. Derpå kan vi vide, at det er den sidste time. Nok udgik de fra os, men de var ikke af os. Havde de været af os, var de blevet sammen med os, men det skete for at det må stå klart, at ikke alle er af os.

Men I har salvelsen¹³ fra den hellige selv, og I ved alt.

Jeg har jo ikke skrevet til jer, fordi I ikke kender sandheden, men tværtimod fordi I kender den, og fordi ingen løgn er af sandheden. Hvem er mere fuld af løgn, end ham, der benægter, at Jesus er Messias? Nej, han er Antikrist – sådan en, der fornægter vor far og hans søn. Enhver, der fornægter sønnen, har heller ikke fællesskab¹⁴ med hans far. Den, der bekender sig til sønnen, har også fællesskab med hans far.

5. Gid det, som I har hørt fra begyndelsen, måtte blive i jer. Hvis det, I har hørt fra

begyndelsen, bliver i jer, så vil I også blive i sønnen og i hans far.

Her er det løfte, han gav os: Det evige Liv! Dette har jeg skrevet til jer med henblik på dem, der fører jer vild. Hvad *jer* angår, så bliver den salvelse, I modtog fra ham, i jer, så I har ikke brug for, at nogen belærer jer. Men ligesom den samme salvelse lærer jer alt – ligesom den er sand og ikke løgn – ja, ganske som den har lært jer, således skal I blive i ham.

Og nu, kære børn, bliv i ham, så vi kan have frimodighed, når han kommer til syne og ikke skal skamme os for ham, når han kommer igen.¹⁵

Hvis I ved, at *han* er retfærdig, så forstår I også, at enhver, som handler retfærdigt, er født af ham.

Se, hvilken kærlighed, vor far har skænket os, at vi må kaldes Guds børn – og det *er* vi! Det er derfor, verden ikke kender os, fordi den ikke kender ham.

6. Elskede! Nu er vi Guds børn, men endnu er det ikke blevet åbenbart, hvad vi skal blive engang. Vi ved, at når han kommer til syne, skal vi blive som ham, for vi skal se ham, som han er. Enhver, der har dette håb til ham, renser sig selv, ligesom *han* er ren.

Enhver, som begår synd, begår også lovløshed, for synd *er* lovløshed. I ved, at *han* kom til syne for at tage synden bort. I ham er der ingen synd, så enhver, der bliver i ham, synder ikke. Enhver, der synder, har hverken set ham eller kender ham.

Kære børn! Lad ingen bedrage jer. Den, som øver retfærdighed, er retfærdig, ganske som *han* er retfærdig. Den, som begår synd, er af djævelen, for djævelen har syndet lige fra

---

¹¹ Egentlig 'kødets'

¹² Egentlig 'livets'

¹³ I forbindelse med dåben blev de døbte salvet med olie som tegn på deres kongeværdighed

¹⁴ Egentlig blot '*har* heller ikke hans far'.

¹⁵ *parousia* – egentlig tilstedeværelse.

begyndelsen. Derfor blev Guds søn åbenbaret, for at han skulle ødelægge djævelens værk.

Enhver, der er født af Gud, begår ikke synd, for hans sæd bliver i ham – ja, han *kan* slet ikke synde, fordi han er født af Gud. Derved kan man skelne mellem Guds børn og djævelens børn: enhver, som ikke øver retfærdighed, er ikke af Gud – ham, der ikke elsker sin bror. Dette er jo det budskab, I har hørt fra begyndelsen: at vi skal elske hinanden. Ikke som Kain, der var af Den Onde og slog sin bror ihjel. Og hvorfor slog han ham ihjel? Fordi hans gerninger var onde – hans brors derimod retfærdige.

7. Bliv ikke forbavsede, kære brødre, om verden afskyr jer. *Vi* ved, at vi er gået over fra døden til livet, fordi vi elsker brødrene. Den, der ikke elsker, bliver i døden.

Enhver, der afskyr sin bror, er en drabsmand, og I ved godt, at ingen drabsmand har evigt liv blivende i sig.

Derpå har vi erkendt kærligheden, at han satte livet til for os – så bør vi også sætte livet til for brødrene.

Hvis én, som ejer denne verdens goder, ser sin bror lide nød og lukker sit indre af for ham – hvordan kan Guds kærlighed blive i ham?

Kære børn! Lad os ikke elske med tale eller tunge, men i handling og sandhed. Derved skal vi erkende, at vi er af sandheden, og vi skal stille vort hjerte tilfreds for hans ansigt, hvad end vort hjerte måtte fordømme os for. Gud er nemlig større end vort hjerte, og han ved alt.

Elskede! Hvis hjertet ikke fordømmer, har vi frimodighed overfor Gud, så alt, hvad vi

beder om, får vi af ham, fordi vi holder hans bud og gør, hvad der glæder ham.

Her er hans bud: Vi skal hengive os inderligt til hans søn Jesus, Messias' navn, og vi skal elske hinanden, sådan som han befalede os. Den, der holder hans bud, bliver i Gud og Gud i ham. Herpå kan vi erkende, at han bliver i os: ved den ånd, han skænkede os.

8. Elskede! Tro ikke enhver ånd, men test ånderne, om de er af Gud, for der er gået mange falske profeter ud i verden.

Herpå kan I kende Guds ånd: enhver ånd, der bekender at Jesus, Messias er kommet i legemlig skikkelse,¹⁶ er af Gud, og enhver ånd, som ikke bekender sig til Jesus, er ikke af Gud. Nej, den er af Antikrist, som I har hørt, skal komme, og som allerede nu er i verden.

I er af Gud, kære børn, og I har besejret dem, fordi han, som er i jer, er større end ham, som er i verden. De er af verden. Derfor taler de af verden, og verden lytter til dem.

I er af Gud, og den, der kender Gud, lytter til os. Den, der ikke er af Gud, lytter ikke til os. Derpå kender vi sandhedens ånd fra falskhedens ånd.

9. Elskede! Lad os elske hinanden, for kærligheden er af Gud, og enhver, der elsker, er født af Gud og kender Gud. Den, som ikke elsker, kender ikke Gud, for Gud er kærlighed. Derved er Guds kærlighed blevet åbenbaret blandt os, at Gud har sendt sin inderligt elskede¹⁷ søn til verden, for at vi kan leve gennem ham. Således er kærligheden.

Det var ikke sådan, at *vi* elskede *Gud*, men *han* elskede *os* og sendte sin søn - et sonoffer for vore synder.

Elskede. Når Gud elskede os i den grad, skylder også vi at elske hinanden.

---

¹⁶ Egentlig 'i kød'.

¹⁷ *monogenæ* - egentlig 'enbårne' eller 'enestefødte'

Gud har ingen nogensinde set. Når vi elsker hinanden, bliver Gud i os, og hans kærlighed er blevet fuldendt i os.

Derpå erkender vi, at vi bliver i ham og han i os, derved at han har givet os af sin ånd, og vi har set det ske og kan bevidne, at vor far har sendt sin søn som verdens befrier.

Enhver, der bekender, at Jesus er Guds søn – i ham bliver Gud og han i Gud.

Vi har erkendt og har hengivet os til den kærlighed, Gud har til os.

Gud er kærlighed, og den, som bliver i kærligheden, bliver i Gud, og Gud bliver i ham. Dermed er kærligheden blevet fuldendt hos os, at vi har frimodighed på dommedag, fordi som *han* er, er også *vi* i denne verden. Frygt er ikke i kærligheden, nej, den fuldkomne kærlighed kaster frygten ud. Frygt handler om straf, så den, der frygter, er ikke blevet fuldendt i kærligheden.

Vi elsker, fordi *han* elskede os først.

Påstår nogen, at han elsker Gud, mens han afskyr sin bror, er han fuld af løgn, for hvis han ikke elsker sin bror, som han har set, kan han jo ikke elske den Gud, som han *ikke* har set. Dette bud har vi fra ham, at den, der elsker Gud, skal også elske sin bror.

10. Enhver, som tror på, at Jesus er Messias, er født af Gud, og enhver, der elsker, ham, der har født ham, elsker ham, der er født af ham.

Deraf ved vi, at vi elsker Guds børn, når vi elsker Gud og holder hans bud. Netop det er Guds kærlighed, at vi holder hans bud – og hans bud er ikke tunge.

Alle, som er født af Gud, besejrer verden.

Dette er den sejr, som har besejret verden: vores inderlige hengivenhed. Hvem er det, der besejrer verden, andre en ham, der tror på, at Jesus er Guds søn?

Han er den, der er kommet gennem vand og blod: Jesus, Messias. Ikke alene af vand – nej af vand og blod. Herom vidner ånden selv, for ånden er sandheden!

Der er tre, der vidner: ånden, vandet og blodet – og de tre forener sig til ét.

Accepterer vi menneskers vidnesbyrd, er Guds vidnesbyrd dog større. Dette er Guds vidnesbyrd, at han har vidnet om sin søn.

Den, der tror på Guds søn, har vidnesbyrdet i sig, mens den, der ikke tror på Gud, har gjort ham til en løgner, eftersom han ikke troede på det vidnesbyrd, Gud aflagde om sin søn. Dette er vidnesbyrdet: Gud *har* givet os evigt liv, og dette liv er i hans søn. Den, der *har* sønnen, *har* livet. Den, der ikke har Guds søn, har ikke livet.

11. Dette har jeg skrevet til jer, for at I skal vide, at I *har* evigt liv – I som tror på Guds søns navn.

Vi har den frimodighed overfor ham, at beder vi om noget efter hans vilje, så lytter han til os. Når vi nu ved, at han lytter til os, hvad end vi beder om, så ved vi også, at vi allerede har fået opfyldt de bønner, vi har bedt til ham.

Ser nogen sin bror synde – dog ikke med en synd, der fører til døden – kan han bede, og han vil give ham liv – dog ikke dem, der synder til døden. Der er en synd, der fører til døden. Det er ikke om den, jeg siger, han skal bede. Al uretfærdighed er synd, og der er synd, som ikke fører til døden.

Vi ved, at enhver, der er født af Gud, ikke synder – nej, den, der er født af Gud, holder sig selv i ave, så Den Onde rører ham ikke. Vi ved, at vi er af Gud, og at hele verden er i Den Ondes magt. Men vi ved også, at Guds søn *er* kommet og *har* givet os indsigt, så vi kan erkende Den Sande. Vi er i Den Sande – i hans søn Jesus, Messias. Han er den sande Gud og evigt liv.

Kære børn! Vogt jer for afguderne!

Det andet brev fra Johannes

Den Gamle.¹⁸

Til min udvalgte Frue¹⁹ og hendes børn, som jeg i sandhed elsker – ja, ikke alene jeg, men også alle de, der har erkendt sandheden – den sandhed, der bliver i os, og som vil være hos os i al evighed. Nåde være med jer, barmhjertighed og fred fra Gud vor far og fra Jesus, Messias, vor fars søn i sandhed og kærlighed.

Det glædede mig overordentligt at se, hvordan nogle af dine børn efterlever sandheden, ganske ifølge det bud, vi modtog fra vor far. Så nu beder jeg dig, kære Frue – ikke som om jeg skriver et nyt bud til dig, nej, det, som vi har haft fra begyndelsen, nemlig at vi skal elske hinanden. Netop dét er kærlighed, at vi efterlever hans bud. Dette bud er det, I har hørt fra begyndelsen, for at I skulle følge det.

Mange bedragere er gået ud i verden, som ikke bekender, at Jesus, Messias er kommet i legemlig skikkelse.²⁰ Den slags er en bedrager – ja, Antikrist selv. Så pas på, I ikke mister alt det, vi har opnået, men i stedet modtager den fulde belønning.

Enhver, som går for vidt og ikke bliver i Messias' lære, har ikke Gud. Den, som bliver i læren, har både vor far og hans søn.

Hvis nogen kommer til jer og ikke fører denne lære – ham skal I ikke modtage i jeres hjem og slet ikke byde velkommen, for den, der byder ham velkommen, tager del i hans onde gerninger.

---

¹⁸ *presbyteros* – egentlig 'den ældre'. Måske mere en titel end en aldersbetegnelse, jf. det jødiske 'ældste' og 'ældsteråd'. Ordet er blevet fordansket til 'præst'.

Jeg har godt nok meget at skrive til jer, men jeg tænker, at det ikke skal være med pen og blæk. Til gengæld håber jeg at komme til jer og tale ansigt til ansigt, så vores glæde må blive fuldkommen.

Din udvalgte søsters børn hilser dig.

¹⁹ *Kyria*. Måske metafor for en forsamling og dens medlemmer. Måske et egennavn. Måske Maria, Jesu mor, som Johannes iflg. evangeliet tog til sig.

²⁰ Egentlig 'i kødet'.

Det tredje brev fra Johannes

Den Gamle.

Til Gaios, den elskede, som jeg i sandhed elsker.

Elskede! Jeg beder om, at du trives i alle ting og har det godt til legeme og sjæl.

Det glædede mig overordentligt, at brødrene kom og vidnede om din sandhed – du, som lever i sandhed. Jeg har ingen større glæde end at høre, hvordan mine børn efterlever sandheden.

Ja, elskede! I alt, hvad du gør, handler du trofast mod brødrene, selv om de er fremmede. De vidnede om din kærlighed overfor forsamlingen, som du gør vel i at sende udværdige for Gud. For navnets skyld drog de ud uden at lade sig påvirke af folkene. Den slags bør vi tage imod, så vi kan blive medarbejdere på sandheden.

Jeg har skrevet noget til forsamlingen, men han, som gerne vil være den første blandt dem, Diotrefes, anerkender os ikke. Derfor vil jeg, når jeg kommer, minde om det arbejde, han udfører med at bagtale os med ondskabsfulde historier. Og som om det ikke var nok, anerkender han ikke blot ikke selv brødrene, men dem, som gerne vil, forbyder han det og smider dem ud af forsamlingen.

Elskede! Efterlign ikke det onde, men det gode. Den, som gør det gode, er af Gud. Den, som gør det onde, har slet ikke set Gud.

Om Demetrius er der blevet vidnet af alle og af sandheden selv. Selv vidner vi også, og I ved, at vort vidnesbyrd er sandt.

Jeg har meget at skrive til jer, men jeg vil ikke skrive til jer med pen og blæk. Til gengæld

håber jeg snart at se jer og tale ansigt til ansigt. Fred være med dig!

Venerne hilser dig. Hils vennerne ved navn.

Det første brev fra Petrus

Petrus - Jesus, Messias' apostel.

Til de udvalgte i eksil i diasporaen - Pontus, Galatia, Kappadokia, Asia og Bithynia - udvalgte ifølge Guds vor fars forudbestemmelse ved åndens helligelse til opmærksomhed og til at blive stænket med Jesu Messias' blod.²¹ Nåde være med jer og fred i overflod!

Velsignet være vor Herre Jesu Messias' Gud og far, som i sin store barmhertighed har født os på ny til et levende håb ved Jesu Messias' opstandelse fra de døde - ja, til en uforgængelig, ubesmittet og uvisnelig arv, der venter på jer i himlene. Ved Guds kraft vogtes den gennem jeres hengivenhed, klar til at blive åbenbaret i den sidste tid. Ved den skal I fryde jer såre, selv om I lige nu en kort tid eventuelt er ramt af sorg på grund af forskellige prøvelser.

For jeres prøvede hengivenhed, der er mere værd end det forgængelige guld, der dog prøves gennem ild, skal blive til lovprisning, stråleglans og ære, når Jesus Messias åbenbares.

Ham elsker I, uden at have set ham, og skønt I ikke skuer ham nu, men dog hengiver jer til ham, skal I fryde jer med uudsigelig og strålende glæde, når I når frem til frugten af jeres hengivenhed: jeres livs befrielse.

Denne frelse har profeterne undersøgt og gransket - de profeter, som har prædikeret om nåden mod jer. De undersøgte, hvem eller hvilken tid den Messias' ånd, som var i dem, henviste til (den vidnede jo på forhånd om Messias' lidelser og den guddomsglans, som fulgte efter) og det blev åbenbaret for dem, at

²¹ Et billede på det gamle ritual, hvor bestænkning med offerdyrets blod skulle skaffe soning for synd.

det ikke var dem selv, men *jer*, de tjente med disse ting, som nu er blevet bebudet jer af dem, der har forkyndt evangeliet for jer i hellig ånd, sendt fra himlen - ting, som selv engle længes efter at se.

2. Så spænd sindets bælte om livet, vær ædru og sæt helt og holdent jeres håb til den nåde, der er kommet til jer ved åbenbaringen af Jesus, Messias.

Som opmærksomme børn, der ikke danner jer selv efter fortidens begær, skabt af jeres uvidenhed, men efter ham, den hellige, som også kaldte jer til at være hellige i al jeres færd, således som det er skrevet: *I skal være hellige, for jeg er hellig!*

Hvis I påkalder *ham* som jeres far - han, som upartisk dømmes enhver efter sine gerninger - så lev jeres tid her med ærefrygt, i bevidstheden om at det ikke var ved hjælp af forgængelige ting som sølv eller guld, I blev forløst fra det tomme liv, I fik overleveret fra jeres fædre, men ved hjælp af det dyrebare blod fra Messias - offerlammet uden fejl og skavank. Han var kendt forud for verdens grundlæggelse, men åbenbaret i de sidste tider for jeres skyld - I, som gennem ham hengiver jer til Gud, der har oprejst ham fra de døde og skænket ham guddomsglans. Således er jeres tro også et håb om at være i Gud.

3. Rens jeres liv gennem opmærksomhed mod sandheden til oprigtig broderkærlighed og elsk hinanden inderligt af hjertet! Som genfødte - ikke af forgængelig, men af uforgængelig sæd - ved Guds levende og blivende ord.

For *alle mennesker*²² er som græs -
al deres herlighed som markens blomster.
Græsset visner og blomsten falder bort,

²² *pasa sarx* - egentlig: 'alt kød'.

men Guds fortælling bliver i evighed.

Dette er just det ord, som er blevet forkyndt med glæde for jer.

Aflæg derfor al ondskab, falskhed og hykleri, al misundelse og bagtalelse. Stræb som nyfødte efter fortællingens uforfalskede modermælk, så I ved den må vokse – alt som I har fået smag for vor Herres godhed.

Kom til ham, den levende sten – godt nok forkastet af mennesker, men dyrebar og udvalgt for Gud. Også I bygges op som levende sten til et åndeligt hjem – ja, til et helligt præsteskab, der ofrer åndelige ofre, velbehagelige for Gud gennem Jesus, Messias. Således står der i Skriften:

*Se her, jeg sætter en sten i Zion –
en udvalgt dyrebar hjørneste.*

*Den, der hengiver sig til ham,
skal aldrig blive til skamme.*

Jer, som hengiver jer, tilhører æren, men for de ulydige er den sten, som husbyggerne forkastede, blevet til hovedhjørneste – ja, en snublesten – en forargelsens klippe. De snubler over fortællingen i al deres ulydighed, men det var de jo også bestemt til.

I, derimod er en udvalgt slægt – et kongeligt præsteskab – et helligt folk – Hans ejendomsfolk, der skal forkynde Hans dyder – Han, som har kaldt jer ud af mørket ind i sit strålende lys. I, som førhen ikke var et folk, men nu er *Guds* folk. I som aldrig mødte barmhjerlighed, men det gør I nu.

Elskede! Jeg formaner jer som fremmede og udlændinge til at afstå fra det legemlige begær, der fører krig mod jeres liv. Opfør jer ordentligt blandt folk, så de – skønt de taler ondt om jer som ugerningsmænd – ved at se jeres gode gerninger må lovprise Gud, den dag, *han* kommer til stede.

4. I skal for Guds skyld bøje jer for enhver menneskelig myndighed, hvad enten det er kongen som den øverste eller guvernører,

udsendt af kongen til at straffe dem, der gør det onde og rose dem, der gør det gode. Dette er nemlig Guds vilje: I skal gøre det gode for at bringe tåbelige menneskers tomme snak til tavshed.

Vær frie, men ikke med en frihed, der er skalleskjul for ondskaben – nej vær frie som Guds slaver. I skal respektere alle, elske broderskabet, frygte Gud, ære kongen!

I, som er husslaver, I skal bøje jer for jeres herskere med al mulig respekt – ikke blot de gode og milde, men også de urimelige. Det er netop nåde, når nogen på grund af sin samvittighed overfor Gud udholder smerten ved uretfærdig lidelse. Hvilken ære er der i at udholde smerten ved at blive slået, når man har begået fejl? Nej, men hvis man har gjort det rigtige og så udholder lidelsen – det er nåde for Gud. Hertil blev I kaldet. Derfor led Messias ondt for jer og efterlod jer et forbillede, så I skulle følge i hans spor.

Han, som aldrig syndede –

i hvis mund der ikke fandtes svig –

som aldrig svarede igen, når han blev skældt ud –

som aldrig truede, når han led ondt,

men overgav sig til ham, der dømmes retfærdigt.

Han, som selv bar vore synder på sit legeme op på træet,

for at vi – afdøde fra synd – kunne leve for retfærdigheden.

Han, gennem hvis sår I er blevet helbredt.

Ja, I var virkelig som vildfarne får, men nu er I vendt tilbage til jeres livs hyrde og tilsynsmand.

På samme måde skal I kvinder bøje jer for jeres mænd! Selv om nogen mænd måske er ulydige mod fortællingen, så kan de overvindes uden ord gennem deres koners opførsel

ved at betragte jeres rene vandel med respekt. Det er ikke det ydre, det kommer an på med hårfletninger, guldsmykker eller kostelige klæder – nej, det er hjertets skjulte menneske, den uforgængelige skønhed i den milde og stilfærdige ånd, der er kostelig for Gud. Netop således prydede fordums hellige kvinder sig og satte deres håb til Gud, når de bøjede sig for deres mænd. Sara bøjede sig for eksempel for Abraham og kaldte ham Herre – det er hende, hvis børn I er blevet, når I gør det gode uden at frygte det værste.

Ligeså I mænd! Lev sammen med jeres koner med forstand – som med et svagere kar. Vis dem respekt som medarvinger til livets nådegave, så jeres bønner må have frit løb.

5. Når alt kommer til alt, skal I alle have det samme sind. I skal være medfølelse, vise broderkærlighed, føle medlidenhed og være ydmyge. I skal ikke gengælde ondt med ondt eller fornærmelse med fornærmelse – nej, I skal tværtimod velsigne, for dertil blev I kaldede – til at arve velsignelse.

*Den, som vil elske livet og se gode dage –
han skal vogte sin tunge for ondt –
sine læber for svigefuld tale –
han skal vende sig fra det onde og gøre det gode –
han skal søge fred – jage efter den,
for Guds øjne hviler på den retfærdige –
hans ører er vendt mod deres bønner.
Men Guds ansigt er vendt mod dem, der øver ondt.*

Ja, hvem kan gøre jer ondt, så længe I er ivrige efter at gøre det gode? Nej, om også I lider på grund af jeres retfærdighed, er I velsignede. Frygt ikke deres ængstelige anslag og vær aldrig bekymrede! Hold vor Herre Messias hellig i jeres hjerter.

Vær altid klar til at forsvare jer overfor enhver, der kræver en forklaring på jeres håb – med venlighed og respekt og med god samvittighed, så de, der håner jeres gode livsvandel i Messias må blive til skamme under diskussionen. Hvis det er Guds vilje, at I skal lide, er det bedre, at det sker som resultat af de gode end af det onde.

Også Messias led én gang ondt for vore synders skyld – den retfærdige led for de uretfærdige – så han kunne føre os til Gud ved at blive slået ihjel fysisk, men åndeligt gjort levende. Og som sådan gik han hen og prædikede for de fængslede ånder. Det var dem, der var ulydige dengang i Noahs dage, da Guds tålmodighed blev sat på prøve og arken blev gjort klar til at frelse nogle få – nærmere betegnet otte – liv gennem vand. Det vand befrier billedligt talt også jer nu som dåb, der ikke er en afvaskning af legemligt snavs, men den gode samvittigheds reaktion overfor Gud på Jesus, Messias' opstandelse – han som sidder ved Guds højre hånd i himlen, hvor engle og magter og myndigheder bøjer sig for ham.

6. I skal altså væbne jer med det samme sind som Messias, der led ondt rent fysisk (han, som har lidt ondt fysisk er jo færdig med synd), så I ikke længere følger det menneskelige begær, men Guds vilje resten af tiden her i verden.²³ Det er rigeligt med at have efterlevet folkenes vilje før i tiden, da I levede i sensuelt begær, druk, orgier, vilde fester og afskyeligt afgudereri. De synes nok, det er sært og håner jer, fordi I ikke længere deltager sammen med dem i denne syndflod af udsvævelser, men de kommer til at stå til regnskab overfor ham, der er klar til at dømme levende og døde. Det var jo derfor evangeliet blev forkyndt også for de døde. For nok var

---

²³ Egentlig, 'i kød'.

de dømt rent fysisk ifølge menneskelig målestok, men levende rent åndeligt ifølge Gud.

Altings afslutning er rykket nær, så vær sobre og årvågne til bøn! Fremfor alt skal I have inderlig kærlighed til hinanden, for kærligheden skjuler vældigt mange synder. Vær gæstfrie mod hinanden uden vrøvl!

Ud fra den nådegave, enhver har fået, skal I tjene hinanden som gode forvaltere af Guds mangfoldige nåde.

Taler nogen, så lad det være som et orakel fra Gud.

Tjener nogen, så lad det være med den styrke, Gud giver, for at Gud må blive herliggjort i alt gennem Jesus Messias.

Ham tilhører æren og magten i evighedernes evigheder. Amen!

7. Elskede! Bliv ikke bestyrkede over den brand, der hjemsøger jer for at prøve jer – som om der hændte jer noget skrækkeligt.²⁴ Nej, jo mere I får del i Messias' lidelser, des mere skal I glæde jer, så I også kan fryde jer i triumf over åbenbaringen af hans guddomsglans.

Blicher I hånet i Messias' navn, er I velsignede, fordi guddomsglansens – Guds egen ånd hviler over jer. Gid ingen af jer skal lide over at være morder eller tyv eller ugerningsmand eller bare som en, der stikker næsen i andres sager, men hvis nogen lider over at være kristen, skal han ikke skamme sig – nej, lad ham lovprise Gud i dette navn.

Ja, tiden er kommet til at dommen skal begynde med Guds Hus. Men hvis den begynder med os, hvad vil der så ske med dem, der *ikke* lytter efter Guds evangelium? Hvis den retfærdige frelses med nød og næppe, hvor vil så den ugudelige synder mon tone frem?

Derfor skal de, som lider i henhold til Guds vilje, overgive deres liv til en trofast skaber ved at gøre det gode.

8. De ældre iblandt jer formaner jeg, som selv er ældre og vidne til Messias' lidelser, og som også har del i den guddomsglans, der skal åbenbares: vær hyrder for Guds hjord hos jer og før tilsyn med den! Ikke med tvang, men frivilligt ifølge Gud selv – ikke for ussel vindings skyld, men velvilligt – ikke som nogen, der udøver magt over deres undersåtter, men som eksempler til efterfølgelse for hjorden. Så skal I få guddomsglansens uvisnelige sejrskrans ved Den store Hyrdes genkomst.

Ligeså I yngre. Bøj jer for de ældre – ja, ifør jer alle ydmyghed mod hinanden, for Gud står de stolte imod – de ydmyge skænker han nåde. Bøj jer derfor under Guds mægtige hånd, så I må blive ophøjet, når tiden er inde. Kast al jeres bekymring på ham, for han har omsorg for jer. Hold jer ædru! Vær årvågne! Jeres modstander, djævelen, går omkring som en brølende løve, der søger efter nogen at opsluge. Ham skal I stå imod med fast tilid vel vidende, at de samme lidelser fuldbyrdes på jeres broderskab her i verden.

Al nådes Gud, som kaldte jer ind i hans evige guddomsglans i Messias efter en kort stund med lidelse, han vil selv gøre jer fuldkomne, bekræfte jer, grundfæste jer. Ham være magten i evighedernes evigheder. Amen!

Gennem Silvanus, som jeg anser for jeres trofaste bror, har jeg kort skrevet dette med formaning og som et vidnesbyrd om, at det er Guds sande nåde, I står i.

---

²⁴ Egentlig: 'fremmed'.

Den udvalgte sammen med jer - hende i Ba-
bylon - hilser jer - ligeså min søn Markus.
Hils hinanden med et kærligt kys!
Fred være med alle jer, som er i Messias!

Det andet brev fra Petrus

Simon Petrus – Jesu Messias' slave og apostel.

Til jer, der har opnået den samme inderlige hengivenhed som os ved vor Guds og befriers, Jesu Messias' retfærdighed.

Nåde være med jer og fred i overflod i erkendelse af Gud og vor Herre Jesus, Messias.

Hans guddommelige magt har skænket os alt til liv og ærefrygt gennem erkendelsen af ham, der kaldte os ind til sin egen dyd og stråleglans. Dermed har han skænket os de største og dyrebareste løfter, så I derigennem må få del i den guddommelige natur og være undsluppet verdens forfald, der udspringer af rent begær.

Netop derfor skal I med al mulig flid og alvor indføre dyden i jeres hengivenhed – i dyden erkendelse – i erkendelsen mådehold – i mådeholdet udholdenhed – i udholdenheden ærefrygt – i ærefrygten broderlig omsorg – i den broderlige omsorg kærlighed. For når dette findes i jer til overflod, vil det ikke efterlade jer hverken ligegyldige eller frugtesløse i erkendelsen af vor Herre Jesus, Messias – ja, den, som ikke besidder dette er både blind og kortsynet og har glemt, at han er blevet rensset for sine tidligere synder.

2. Nej, hellere bør I være omhyggelige, kære brødre, med at befæste jeres kald og udvælgelse. Gør I det, skal I aldrig nogensinde snuble, og I skal i

rigt mål opnå adgang til vor Herre og befrier, Jesu Messias' evige rige.

Jeg skal derfor ikke undlade at minde jer om dette i tide og utide, og det skønt I kender det og er blevet styrket i den sandhed, som er hos os. Men jeg finder det rigtigt – så længe jeg er i dette telt – at ruske op i jeres hukommelse, vel vidende, at mit telt snart skal tages ned, således som også vor Herre Jesus, Messias har gjort det klart for mig. Jeg vil bestræbe mig på, at I stedse holder jer dette for øje efter at jeg er gået bort. Det var jo ikke ifølge sindrige fabler, vi gjorde vor Herre Jesu Messias' kraft og tilstedeværelse kendt for jer. Nej, det var som øjenvidner til hans storhed, dengang han modtog ære og stråleglans fra Gud vor far, da der lød en stemme fra den højeste guddomsglans, der sagde: Dette er min søn, min elskede. I ham har jeg fundet velbehag.

Denne stemme fra himlen hørte vi, dengang vi var gået op og stod på det hellige bjerg sammen med ham. Så meget mere har vi stadfæstet det profetiske ord, som I gør vel i at tage til jer som et lys, der skinner i mørket, indtil dagen bryder frem og morgenstjernen stiger op i jeres hjerter.

Dette skal I vide først og fremmest, at ingen profeti i skriften er blevet fortolket af sig selv. Ingen profeti blev nemlig nogensinde bragt til torvs gennem rent menneskelig vilje – nej, det var mennesker fra Gud, der talte, båret af hellig ånd.

3. Der var jo også falske profeter i folket, ligesom der også vil være falske lærere hos jer, der vil liste

ødelæggende kætterier ind. De vil endog fornægte den hersker, som købte dem og dermed påføre sig selv en brat undergang. Mange vil efterfølge dem i deres overmod, hvorved sandhedens vej vil blive bespottet. I deres begærlighed vil de udnytte jer med smigrende ord. Dommen fra gamle dage er ikke uvirksom overfor den slags – deres undergang slumrer ikke!

For Gud sparede end ikke engle, der havde syndet, men kastede dem lænkede i den dybeste sorte afgrund, hvor de bevogtedes, indtil de blev overgivet til dom. Og han sparede ikke den gamle verden, men bevarede Noah, retfærdighedens herold, som én af otte, dengang han sendte syndfloden over de ugudeliges verden. Sodom og Gomorra fordømte han til undergang og lagde i aske, til skræk og advarsel for dem, der vil leve ugudeligt. Han udfriede den retfærdige Lot, der var bekymret over de lovløses begærlige opførsel. Den retfærdige mand blev jo pint og plaget i sin retfærdige sjæl over de lovløse handlinger han så og hørte dag efter dag, mens han boede blandt dem.

Således kender Herren til at udfri den hengivne af fristelsen, men de uretfærdige vogter han til straffen på dommens dag. Særligt dem, der lever efter legemets smudsige begær, og som foragter enhver autoritet - kække, selvsikre helte, der ikke skælver, når de bespottet. Selv engle, der dog er større i styrke og magt, fremfører ved Gud ikke spottende dom over nogen.

Men de er som umælende dyr, der af natur er født til at fanges og dræbes. De spotter det, de intet kender til og skal gå til grunde som de dyr, de er - som løn for deres uretfærdighed. De fører et vellevnet med daglige drikkelag, disse skampletter, der svælger i deres bedragerier, mens de holder fest med jer med øjnene fulde af hor og uophørlig synd. De forleder ubefæstede sjæle. De har et hjerte, der er opøvet i begær – forbandelsens børn! De har forladt den rette vej og er gået vild.

De har fulgt Bileam, Beors søns vej, han, som elskede uretfærdigheds løn. Men han fik skældud for sin overtrædelse, da et stumt pakæsel talte med menneskestemme og satte en stopper for profetens galskab.

De er som vandløse kilder – som tågeslør, der drives af stormen. Mulm og mørke venter dem. Med forfængelig og hovmodig snak taler de og med lystne lemmer lokker de dem, der med nød og næppe undslap de vildfarne, til sanselig nydelse, mens de lover dem frihed, skønt de selv er slaver af fordærvet. For hvad man er overvundet af, det er man også slave af. Ja, hvis de én gang er undsluppet verdens forurening i erkendelse af vor Herre og befrier Jesus, Messias, men på ny er blevet rodet ind i den – ja, overvundet af den, bliver det sidste værre end det første. Det ville have været bedre for dem ikke at have kendt retfærdighedens vej, end at have kendt den, blot for at vende sig fra det hellige bud, de fik overleveret. Det sande ordsprog er gået i

opfyldelse på dem: En hund vender altid tilbage til sit eget bræk – et renvasket svin til sit yndlingssted i sølet.

4. Dette er allerede det andet brev, jeg skriver til jer, elskede. I dem begge har jeg rusket op i jeres erindring om det rene sind, der mindes de ord, som er sagt førhen af de hellige profeter samt vor Herre og befriers befaling gennem jeres apostle.

I skal vide som det første, at i de sidste dage vil der lyde hån fra spottefugle, der følger deres eget onde begær, når de siger: Hvad bliver der af løftet om hans genkomst? Fra den tid, hvor fædrene sov ind, forbliver det hele jo som det var fra skabelsens begyndelse.

Med vilje er de blinde for, at himlene fandtes for længe siden, og at jorden blev skabt af vand og gennem vand gennem Guds fortælling. Ved den fortælling blev verden i sin tid oversvømmet og gik til grunde. Men nu er himlene og jorden ved den samme fortælling bevaret og forbeholdt ild til dommens dag, hvor de ugudelige mennesker skal gå til grunde.

Dette ene må I ikke glemme, elskede, at én dag for Gud er som tusind år – tusind år som én dag.

Nej, Gud nøler ikke med at opfylde sit løfte. Det, som nogle anser for at være langsommelighed, er i virkeligheden tålmodighed med jer, fordi han ikke ønsker, at nogen skal gå til grunde, men alle komme frem til omvendelse.

Herrens dag skal komme som en tyv. Da skal himlene forsvinde med bulder

og brag – elementerne vil blive opløst i den brændende hede og jorden og alt, hvad der foregår på den, vil brænde op.

Når nu alt dette bliver til intet, hvor meget mere bør I da ikke leve et heligt liv i ærefrygt, mens I venter og fremskynder Guds dag, hvorved himlene bliver sat i brand og opløst, og elementerne smelter i heden?

Men efter hans løfte ser vi frem til nye himle og en ny jord, hvor retfærdighed bor.

Derfor skal I, mine elskede, i forventning om disse ting være ivrige efter at stå uplettede og ulastelige for ham i fred. I skal betragte Guds tålmodighed som en befrielse – ganske som vor elskede bror, Paulus skrev til jer med den visdom, han nu er blevet skænket. Sådant skriver han i alle sine breve, når han taler om disse ting, hvoraf nogle er vanskelige at forstå, så de uvidende og ubefæstede fordrejer både dem og andre skrifter til deres egen undergang.

Elskede! Eftersom I nu har fået dette betroet på forhånd, så pas på, at I ikke bliver revet med af de ondes vildfarelse og mister jeres eget fodfæste. Nej, I skal vokse i vor Herre og befriers, Jesu Messias' nåde og indsigt. Ham tilhører æren nu og indtil evighedens dag!